

pa prosimo, da nas kakor dosedaj, tudi še vnaprej podpirajo v delu za ljudsko prosveto.

Vojnik. Kar tri praznike bomo imeli o Božiču. Ker vedo, da bi bilo našim, zlasti mladim ljudem ob praznikih le dolgčas, bodo naši vrli igralci priredili na Štefanovo dne 26. decembra, ob treh popoldne v posojilnični dvorani igro v treh dejanjih »Živega mrtveca sv. večer«. Je to lepa ljudska igra, vzeta iz domačega življenja. Vabimo vse prijatelje lepih iger, da se je sigurno udeležijo. Na svidenje!

Vojnik. Dober prijatelj je boljši kot denar! Uči nas, svetuje, pomaga in podpira, kjer le more. Tak dober prijatelj, ki nam tudi bistri um, blaži duha in srce, je lepa, dobra knjiga. Vsako nedeljo si jih lahko izposodite v žup-

nijski knjižnici v kaplaniji, in sicer po jutranji sv. maši, po deseti maši in popoldne po večernicah.

Vojnik. Naši fantje in dekleta nas nameravajo v novem letu razveseliti z igro »Črni križ pri Hrastovcu«. Istovsebinska povest je izhajala nedavno v našem listu, ki se je vsi bralci gotovo še dobro spominjajo.

Hrastnik. V nedeljo dne 10. t. m. je priredilo Društvo sv. Barbare tragično igro iz strašnih turških časov »Mlada Breda«. Vsi igralci so svoje vloge dobro rešili. G. vikarju Zalarju gre hvala kot nadvse spretnemu režiserju. — Pod vodstvom g. Ulaga je zapel cerkveni pevski zbor par narodnih pesmi. Bila je res lepa prireditev, ki je segala vsakemu do srca. Zelim še nadaljnih uspehov.

v Slov. goricah so ga dobro poznali, ker jim je vsako leto v gumnu pripravil mehko prenočišče. Zdaj ga ne bo več. Po dolgi bolezni je izdihnil na Marijin praznik. V trumah so ga hodili Rušani kropit na odru v farovski obednici, v dolgih vrstah so ga spremili na zadnji dom. Krsto so nosili in svetili fantje, gospod župnik pa je ob odprtem grobu slavil njegovo vernost, vdanost, pokorščino, poštenje, zvestobo in spoštovanje do rajnih in je izročil v zahvalo za njegovo ljubezen njegov grob vsem navzočim v oskrbo. Obilne solze so tekale ob grobu in težko je bilo slovo. Siromak je imel pogreb, kakoršnega nima zlahkoma ruški župan. Daj mu Bog večni mir!

Gornja Sv. Kungota. Dne 9. t. m. je umrla v tukajšnjem župnišču pobožna Marijina družbenka in vneta tretjerednica Terezija Marinič, teta tuk. župnika g. Franciška Magdič. Zadnje tri tedne je vsaki dan prejela sv. obhajilo, zadnje je sprejela na praznik Brezmadežne. V torek smo jo spremljali na zadnji poti. Pogreb je vodil domači g. župnik v družbi treh duhovnikov. V srce segajoče je spregovoril g. svečinski župnik Časl pri odprtem grobu. Naj v miru počiva!

Gornja Sv. Kungota. Bogato žetev ima smrt v naši župniji. Dne 12. decembra je umrl nagle smrti občinski ubožec Matija Krajnc; v četrtek dne 14. decembra pa se je na Cajžiču pri Roju zvrnil mrtev od kapi zadet Weingerl Iv., viničar.

Marenberg. V 84. letu starosti je umrla na starostni oslabelosti Julijana Kus, roj. Cenc, vdova po čevljarskem mojstru. — Tukajšnja učiteljica gđ. Franja Grom je dodeljena osnovni šoli v Križah pri Tržiču na Kranjskem. — Mraz pri nas zelo hudo pritiska, mislimo pa, da zmrznili ne bomo, ko imamo polno lesa po naših planinah.

Sv. Bolfank v Slov. goricah. Poslovanje nove občine je v polnem teku. K Sv. Bolfanku sta bili priključeni katastralni občini Ločič in cetna upravna občina Trnovski vrh. Na opetovane prošnje in splošno željo občanov v Bišu se je občina Biš izločila iz sreza Maribor ter je sedaj priključena srezu Pluj. S tem se je ustvaril lep upraven okraj s središčem cerkve, šole in pošte Sv. Bolfank v Slov. gor. Nepriimeren pa nam je naziv nove občine, ki se sedaj glasi občina Trnovska vas; upamo, da

Kamnica. V četrtek dne 14. decembra je na Telovcu umrl eden izmed najstarejših in najzvestejših naročnikov »Slovenskega gospodarja«, posestnik Lovrenc Čiček. Iz Pivole pri Hočah doma, si je tu gori ustanovil zares krasen dom z razgledom po našem rodovitnem hribovju in košatem Pohorju, po Dravski dolini, proti Mariboru in tje doli do Ptuja in do haloških vinskih goric. Ves čas je bil blagopokojni vnet zagovornik naših pravic, naš neustraheni narodni buditelj in voditelj, vsa leta tukajšnjega bivanja občinski odbornik in celih 35 let skrben ključar naše župnijske cerkve sv. Martina. Tretjo adventno nedeljo smo ob velikanski udeležbi župljanov in drugih pospremili njegove telesne ostanke na domače pokopališče. V spremstvu obeh domačih dušnih pastirjev je opravil mrtvaške obrede in mu govoril ganljivo slovo g. prof. msgr. Vreže iz Maribora ter se je prav lepo poslovil tudi domači pevski zbor. Božje Dete naj obilno tolaži potrto vdovo in sinova Lovrenca in Franca, vzgojena v krščansko-narodnem duhu njegovem!

Ruše. V izredno velikem številu so Rušani v nedeljo dne 10. t. m., popoldne po večernicah spremljali na zadnjem potu siromaka Ferdi-

nanda Jelenko, pri vseh znanega in priljubljenega farovškega hlapca in grobarja Nandla. Njegova življenska pot je žalostna, je pa tudi razveseljiva. Bil je nezakonski otrok revne dekletke in rojen v Rušah. Ker nezakonski oče materi ni hotel dati nobene podpore, je mati nesla dete v njegovo hišo in mu ga položila na mizo, češ: »Tvoje je, sam skrbi zanj!« in odšla v Trst služiti. Revna delavka je potem vzela otroka za svojega in ga je izredila. Prave matere ubogi Nandl ni poznal nikoli. Visoko pa je spoštoval svojo krušno mater. Ta je hodila na delo v ruško župnišče in deček jo je spremljal, da je tam dobil jesti. Dobri župnik Wurzer ga je potem, ker nikjer ni imel pravega doma, vzel k sebi za pastirja in tako je prišel mali Nandl s 6. letom v ruško župnišče. Tu je potem ostal do svoje smrti in zvesto služil trem župnikom, najprej kot pastirček, potem kot hlapec in oskrbnik, mnogo let tudi kot ruški grobar. Poznalo ga je staro in mlado. Bil je zelo nadarjen, je rad čital; zato je bil tudi zelo zgovoren in imel za vsako besedo pravi odgovor. Opravljal je razne častne službe pri cerkvi, oskrboval pritrkavanje zvonov, streljanje ob slovesnostih, pozvanjal med slovesnimi sv. mašami, priskrboval zelenje za celi trg ob Telovem. Posebno pa je skrbel za drage rajne, okinčal jim s cvetjem in zelenjem grob, z ljubeznijo jih položil v zadnji dom in vneto skrbel za red in snago na pokopališču. Tudi romarji od Sv. Andraža

ja obesili; bilo bi mu, kakor se tako pravi, striženje las, britje, izdiranje zob naenkrat nepotrebna stvar. Toda za obsodbo je treba osem glasov, dvetretjinska večina torej. Tisti štirji glasovi so bili preglasovani in Grčarjeva glava je bila rešena. Oddahnil sem se. — In sedaj je prišlo na vrsto drugo vprašanje: uboj? Ali je ubil Grčar Bianco v jezi, v razburjenosti, v nepremišljenosti?

Zopet smo glasovali.

Sedem glasov: da! Pet: ne!

Za obsodbo je treba osem: da! En ,da' je še manjkal. Grčar je bil prost. Drgnil sem si roke pod mizo od veselja.

Naenkrat pa reče eden porotnikov: ,Prosim, gospod predsednik, zmotil sem se. Vprašanja nisem dobro razumel; hotel sem reči da namesto ne!

Tedaj moramo glasovati še enkrat, je odločil predsednik. Takrat pa sem se razjezil in zaradi istega mojega nastopa bodo seveda prišle še posledice. Trdil sem, da je glasovanje glasova-

nje, vsak izmed nas mora ločiti da od ne, sodba da je izrečena. Grčar je prost.

Ali veste, kaj se je zgodilo? — Privlekli so na dan sklep sodnega zbora, ki je odločil, naj se glasuje še enkrat.

Pri ponovnem glasovanju je bilo osem ,da', štirji ,ne'. Grčar je bil obdolžen uboja in je bil obsojen na deset let ječe. Oh, gospod Hubert, kaj je človeška pravica? Enemu se zareče, ali pa se mu ne zareče in nekdo drugi je zaradi tega prost, ali pa pride v ječo.«

»Deset let. To je grozno za Grčarja,« rečem.

»Ne, gospod Hubert, za njega je vseeno, ali dobí dve, ali deset, ali pa petnajst let. Kajti več ko leto dni tako ali tako ne bo živel. Potem bo pa prost. Toda tisti bik, ki se pri glasovanju zareče, ki ne loči da od ne, črnega od belega, tisti bi ostanek kazni moral odsedeti za Grčarja.«

Tisti dan, ko mi je Boltežar pripovedoval to vse, se je napil in razbil tri kozarce. Tolikokrat je namreč zakričal: proč z justičnim umorom!

(Konec sledi.)

tero so imenovali božje meso. Pili so sok kaktusa, se upijanili in opojnost je trpela po več dni. V pijanem zamaknjenju so že stari Azteki plesali, peli in prerokovali. — Misijonarji so proglasili to vero za slabšo kot ljudožrstvo in so dosegli s tem toliko, da so se potegnili njeni privrženci iz javnosti, a popolnoma iztrebiti pa tega verstva ni bilo mogoče. Danes je versko uživanje peyote kaktusa doseglo višek.

Naročajte

„Nedeljo“!

nam merodajne oblasti dovolijo že predlagano ime: Sv. Bolfank v Slov. gor., ker so že vsi tukajšnji uradi istoimenski. — Gospodarska, odnosno denarna kriza nas vedno huje izžema. Komaj se danes pri srednjem posestvu toliko prigospodari, da se plačajo davki in še druge nujne obveznosti. Za obutev in obleko pa je že malo ostanka in bo za veliko večino še večje gorje letošnja rana, pa že tako huda zima. Vsaj nekaj še toplejših dni si zelo vsi želimo! — Pogrebov in porok je bilo pred adventom malo. Pokopali smo dobro mamko Marijo Gomilšakovo iz Biša, ki je že dolgo časa, vdana v božjo voljo, prenašala svojo težko zadnjo bolezen. In stari Šuen v Črmlji, ki je umrl v 84. letu svoje starosti. Naj v miru počivata! — Poročili pa so se Ivančič Jožef, posestnik in bivši župan iz Trnovske vasi, z Marijo Čučkovo iz istega kraja; Vuk Jožef iz Ločiča s Frasovo Lovziko iz Črmlenšaka, in Franjo Kranjc iz Črmlje z Justo Sužnikovo iz Selc. Naj jim ljubi Bog da v njihovem novem stanu obilo milosti! — Mladina prosvetnega društva naznanja že danes, da se pripravlja pod imenom gasilske čete v Bišu na zgodovinsko dramo »Črni križ pri Hrastovcu«. V nedeljo dne 31. t. m., popoldne vsi v šolo pri Sv. Bolfanku na omenjeno prireditev! — Vsem, ki imajo veselje do lepih knjig, priporočamo za dolge zimske večere, da marljivo posečajo bivšo knjižnico bralnega društva, ki je sedaj cerkvena lasinina. Odprta je vsako nedeljo in praznik po sv. maši in po večernicah. — »Slovenskemu gospodarju« in vsem drugim dobrim listom pa bomo ostali tudi v novem letu zvesti. Prizadevali pa si bomo pridobiti še veliko novih naročnikov za katoliški tisk, ki je danes največja velesila na svetu. Več novic pa še sledi po novem letu. Božične in novoletne pozdrave vsem čitateljem in prijateljem »Slov. gospodarja«!

Sv. Andraž v Slov. goricah. Še ni dolgo, kar je zatisnil svoje oči veleposestnik v Derbetincah g. Alojz Pihler. Zvečer je šel zdrav spat, a drugo jutro pa je bil že mrtev, zadet od srčne kapi. Vsemogočni naj mu bo usmiljen sodnik, domače pa naj tolaži: dobri Bog!

Sv. Anton v Slov. goricah. Čeprav je pri nas precej naročnikov »Slovenskega gospodarja« (nad 70), se vendar bolj poredkoma sliši kakšen glas z našega prijaznega grička. Dozdevalo bi se mogoče komu, da tukaj živimo življenje velikega zadovoljstva. Pa temu ni tako. Tudi nas tlači gospodarska kriza, da se komaj z največjo silo in pri vsej pridnosti vzdržuje kmet in sploh posestnik na površju, s katerega pada vedno globlje v dolgove. K tem nadlogam se pridružuje slabo časopisje, ki je v kvar krščanski morali po naših slovenskih domovih. Ni čuda, če današnja mladina zajde na napačna pota.

Mladina, ki je ni zajela Marijina družba, katera je obhajala letos 30letnico svojega obstoja, se je vendar pridno udeleževala v prosvetnem društvu.

Ob začetku šolskega leta smo si ustanovili odbor in župnijski svet Katoliške akcije, ki s svojim laičnim delom pomaga domačima dušnima pastirjema razširjati pošteno in Bogu prijetno življenje med vse stanovne antonjevške župnije. Pod okriljem KA se je na praznik Kristusa Kralja ustanovil tudi fantovski odsek, ki vabi vse poštene fante, da pristopijo k ustanovi, katera pospešuje zmago Kristusa Kralja.

Sv. Barbara v Slov. goricah. Z letošnjo letino smo malo zadovoljni. Sadja ni bilo, vsled tega trpimo pomanjkanje na dinarčkih. — V

Zgornji Koreni se je poročila Pepca Zmauc z Alojzijem Krambergerjem iz Gočove. Imenovana je bila pridna igralka na našem odru. — V Zimici je umrl Martin Senekovič, oče sreskega načelnika za Maribor levi breg. Rajni je bil vzoren gospodar. Naj mu bo zemljica lahka! — Bliža se novo leto. Treba bo obnoviti naročnino za našega starega prijatelja »Slov. gospodarja«! Vsem čitateljem želi dopisnik srečen in vesel Božič in Novo leto, vsem naročnikom pa v novem letu vse najboljše!

Sv. Martin pri Vurbergu. Pred adventom smo imeli sv. misijon, ki so ga vodili čč. gg. misijonarji iz Celja. Duhovno so prenovili skoraj celo župnijo, za kar smo jim od srca hvaležni; hvaležni smo tudi našemu g. župniku za vso skrb, ki jo ima za dobrobit župljanov. — Preteklo jesen je bilo pri nas precej porok; kar 8 parov so oklicali smo nedejjo. Dal Bog vsem obilo sreče! — V Ciglencah je umrl dobri posestnik in kovač Anton Pihler. Rajni je bil za vse dobro vnet, naročnik naših listov. G. župnik mu je govoril lepo poslovilne besede. Počivaj v miru, dragi prijatelj!

Dornava pri Ptujju. Ni dolgo, odkar smo spremili k večnemu počitku Hanželič Lizo iz Dornave. Dne 8. decembra, na Marijin praznik, so se zopet oglasili zvonovi iz cerkvenih lin ter naznanjali tužno vest, da je za zmiraj preminul preblagi oče, veleposestnik Toplak Franc iz Dornove. Star je bil 93 let. Šel je za svojo ženo, katera ga je že zapustila pred šestimi leti. Bil je vzoren krščanski mož in tudi dolgoletni naročnik »Slovenskega gospodarja«. Velika množina znancev, prijateljev in sorodnikov ga je spremila na njegovi zadnji poti. Ob odprtem grobu mu je govoril pristrčne poslovilne besede č. g. pater Pavel. Blagi rajni, naj ti bo zemljica lahka, sveti naj ti večna luč!

Ljutomer. »Slovenskega gospodarja« smo ta teden poslali nekaterim naslovom na ogled, v prepričanju, da ga bodo v prihodnjem letu naročili. »Slovenski gospodar« je naš najstarejši katoliški tednik za kmetstvo ljudstvo. Vse ti bo prinesel: politične novice od doma in iz sveta, zanimivosti, gospodarske članke in še povesti. Opozorjamo zlasti na roman »Kruči«, ki bo izhajal vse leto in se godi na Murškem polju, v okolici Ljutomera. Tudi iz Ljutomera bo prinašal stalne dopise. Naj bi ne bilo naše kmetijske hiše, ki bi za zimske večere ne imeli »Slovenskega gospodarja«.

Polenšak pri Ptujju. Ostra zima in sneg sta tudi dopisnika »Slovenskega gospodarja« napodila za toplo peč, kjer je malo zadremal in poštudiral, kaj naj poroča v ta priljubljeni nam list. Najprvo se bo spomnil vseh »srečnih«, ki so to jesen smuknili v zakonski jarem. Po brhko dekletu, tj. k Sv. Marku, jo je mahnil Kranjc Ivan, zidar iz Lasigovec, ter pripeljal za gospodinjjo svojega doma Galun Apolonijo iz Prvenc. Naš novi šolski sluga Golob Ivan je poročil pridno dekle Micko Minih, rodom iz bratske nam Hrvatske. Čez plot farne meje je pokukal in šel gospodarit na Rojhtovo posestvo v Rucmancih naš dolgoletni cerkveni zastavonoša Potočnik Anton iz Polenec. Vzel si je za družico v življenju vdovo Liziko Sulak. Bil je priden in delaven fant, vnet za vse dobro. Rad je pomagal pri vseh delih za lepoto in okras cerkve, kakor tudi pri postavitvah slavolokov ob raznih svečanih prilikah. Običajni telovski oltar občine Polenci je bil navadno vsako leto njegovo delo. V tem oziru ga bomo težko pogrešali. Tudi med naš cerkveni pevski zbor je vsekana vrzel. Omožila se je pevka in pridna članica Marijine družbe Veronika Vršič iz Polenec in odšla s

svojim možem Ignac Severjem, orožnikom, v daljne črnogorske kraje. Vsem tem novim parom želimo zvrhano mero sreče in blagoslova iz nebes! — V večnost so odšli trije: Koncem novembra so našli v hiši mrtvo Marijo Cvetko, zasebnico na Polenšaku, ki je umrla v starosti nad 60 let. Najbrž jo je zadela srčna kap. Dne 12. decembra smo pokopali Kovačec Lovrenca iz Hlaponec. Podtegel je hudi bolezn, želodčnemu raku, v starosti 57 let. Komaj se je zaprl ta grob, že se je odprl nov in svež, v katerega smo položili dne 16. t. m. telesne ostanke Muhič Jožefa, posestnika iz Lasigovec. Bil je pošten mož, stalni naročnik in čitatelj »Slovenskega gospodarja« in ob volitvah vedno v naših vrstah. Neozdravljiva nahuha ga je položila v rani grob v starosti 63 let. Vsem naj sveti večna luč! — Kaj pa ti, dragi »Slovenski gospodar«, ali boš mogel še prihajati v hiše, v katere si dosedaj? Upamo, da in še več! Zeleli bi, da bi dobil mesta v sleherni hišo naše župnije. No, kadar ne bomo več imeli, kot teh 32 dinarjev, ki jih damo za »Slovenskega gospodarja«, potem se gotovo ne bomo rešili s temi par dinarji gospodarskega poloma in vseobče denarne krize. Naš list obljubija polenskim naročnikom, da bo tudi prihodnje leto prinašal vesele in žalosne novice iz našega kraja in vas zato radostno vabi v svoj veliki krog poštenih naročnikov in čitateljev!

Sv. Barbara v Halozah. Poročila se je tukaj pred kratkim vrla mladenka, članica Marijine družbe, Marija Jerenec v Gradiščah, z vrlim mladeničem Mihaelom Rakuš; oba sta iz ugledne krščanske hiše. Naše pevke so njima zapele za zakonski stan primerno pesem. Ostale Marijine družbenice njima želimo mnogo sreče in blagoslova božjega! Gostije se je udeležil tudi g. Kosi in g. Franc Gnišek, ki sta nabrala lepo svoto za šolsko kuhinjo, kakor tudi za gospodnji tečaj pri Sv. Barbari v Halozah. — Vina imamo še nekoliko, ki se ga prodava po 3—4 Din liter. Zimo imamo hudo, tako da težko zahajamo k zornicam, primanjkuje tople obleke. Ljudje umirajo na gosto, po dva mrliča naenkrat.

Mozirje Čebelarstva podružnica v Mozirju ima svoj drugi redni občni zbor v nedeljo dne 24. t. m., po jutranji sv. maši v cerkveni hiši v Mozirju.

Ljubčna pri Celju. Potihnilo je cviljenje samokolnic po naših jamah in tovarniške sirene na opekarnah gg. Sodina in Sveteca molčijo. Le dva nova tovorna avtomobila g. Sodina drčita neprestano po cesti, da spravita od nas grmade opeke, ki smo jo napravili poleti. Že prav, samo da bi nam še navozila denarja kak kup, katerega nam pač manjka, kakor vsem in povsod.

Šmarje pri Jelšah. Po strašno mokrem poletju in jeseni nas je objela zelo huda zima in zaveznil visok sneg. Na peči smo najrajši ali pa pri peči temu času primerna dela opravljamo ter se na božič pripravljamo. Srečni oni, ki imajo drv zadosti, pa močne čevlje in toplo obleko. — Novic imam mnogo, pa le par jih povem za božični večer. Znanega spretnega zidarja Maksa Veber je zadela srčna kap, ko se je z golašem krepčal; pokopali smo ga dne 1. decembra. K večnemu počitku smo na našem pokopališču položili tudi telesne ostanke artilerijskega narednika v Slov. Bistrici Josipa Pogorevc. — Za sreskega načelnika požarne brambre smo si izbral g. Jožefa Drobne. — Gospa nesreča se je bila zgledila pri Voukovi na Bobovem in je pri podiranju drevca očetu glavo močno poškodovala ter sinu nogo nad kolonom zlomila; zdravita se doma. Vsi njuni

znanci in prijatelji jima želimo kmalu popolno okrevanje, dobri hiši pa, da se je vselej izogiblje nesreča. — Za božični večer so našim staršem in otrokom na prižnici naznanili veliko veselje, namreč sprejem nad 200 malih naših ljubljencev v Marijin vrtec. Se že vsi dobromisleči veselimo tega dogodka in težko pričakujemo popoldan letošnje četrte adventne nadelje. V miru božjem in svetem veselju zavživajmo božične praznike in prosimo Boga, da nam srečno in blagoslovljeno novo leto podari!

Velikikamen. Vendar dobimo že enkrat tako zaželjeno cesto Velikikamen—Senovo. Začetek dela takoj po novem letu, če ne bo prehude zime. Stvar je socialno zelo važna, ker bo prenehala brezposelnost, ki muči toliko delavcev na Senovem, Velikem kamnu in Mrčnih selih, ki bi radi delali in zaslužili. Ravno tako bodo zaslužili tudi vozniki-kmeti, da bodo lažje plačali zaostale davke in izlečili gospodarsko težke rane. Gospodarsko je to zelo važno, ker bodo lažje prišli pridelki na senovski trg med rudarje. Ne bo več treba živine mučiti čez hrib in dol po Lokovskem grabnu. Le eno nam je žal, za staro, dobro Šerbetovo gostilno, kjer smo bili vedno postreženi z najboljšim pristnim vinčekom. Ali bi se načrt nove ceste ne dal spremeniti?

Pišecce. Tudi pri nas imamo snega na cente. Pa bi ga prodajali, pravi naš Fricl, če bi ga kdo kupil. Toda ostali Pišecani pravimo, da je ravno prav da smo dobili v adventnem času sneg, da homo lažje izpolnili besede preroka Izaije, ki nam jih ravno te dni kliče v spomin spokorni pridigar Janez Krstnik: »Pripravite pot Gospodovo! Kar je krivo, naj bo ravno in kar je hrapavo, naj postane gladka pot...« Sicer pa snega menda tudi drugod ne manjka. Ali pustimo sneg! Povedati vam moram kaj važnejšega, g. urednik. Pred kratkim smo obhajali slovo. Od nas se je poslovil šolski upravitelj v Globokem g. Mikulič Oton s svojo soprogo. Po službeni potrebi je moral biti premeščen v Koprivnik pri Kočevju. Je že take pod božjim solncem, da nastane za skrbnim in dobrim človekom vedno velika vrzel. In tečutimo vsi, ki smo g. Mikuliča in njegovo blago gospo Ido poznali. Zlasti je bilo šolski mladini težko slovo od g. upravitelja in njegove gospe. Ali bi ne bilo bolje, da bi g. Mikulič še ostal pri nas? Saj po njegovem in njegove gospe odhodu nam na isti šoli manjkata dve učni moči. Človek se včasih res zamisli v daljave in misli, misli, kako božji mlini meljejo počasi... Toda kljub slovesu ne pozabimo na Vas in Vašo gospo, g. upravitelj! Naše misli bodo pri Vama v daljnem kraju. In želimo Vama na novem mestu miru, sreče in blagoslova! Več ne potrebujete! — Za upravitelja na šolo v Globokem je bil nastavljen g. Medved Branko, dosedaj učitelj na šoli v Pišecah. In istočasno je bila tudi nastavljena za učiteljico v Globokem gđ. Cotič, ki je dosedaj službovala v Prekmurju v srezu Murska Sobota. — Naša Kmečka hranilnica in posojilnica se je preselila iz hiše gđ. Srabočan v novozgrajeno hišo ob Gasilskem domu. To je v hišo, kateri je bil skozi vse poletje naš Fricl za palirja. Na to opozarjamo vse, ki imajo s Hranilnico in posojilnico kaj opraviti. — Kriza, kriza, xpije svet! No, pri nas pa še nekako gre. Sedaj smo otvorili celo novo trgovino v hiši g. Zorčiča, mizarja, nasproti župnišču. Novi trgovec je g. Zorčič Viktor. Želimo mu veliko sreče in mnogo dobička! Tudi vino smo že skoraj vse prodali. Cena se suče od 3,50 do 5 Din za 1 liter. Ali naš Fricl le skimuje z glavo: Ko bi ga le še več bilo! Ob koncu pa že-

limo vam, g. urednik, kakor tudi vsem čitateljem vesele božične praznike in srečno novo leto! Bog živi!

Vojnik. V naši obširni župniji imamo 173 naročnikov »Slovenskega gospodarja«. Upamo, da se bo tem pridružilo v novem letu še lepo število novih in da bodo tudi vsi stari ostali zvesti. Saj je »Slovenski gospodar« list, ki je najbolj poceni.

Herne-Holzhausen, Nemčija. Že sedem let neprenehoma pobira smrt naše najboljše članke društva sv. Barbare. Leta 1927 je umrl 20-letni mladenič Matija Vozelj. Leta 1928 se je v rudniku smrtno ponesrečil Miha Salobir. L. 1929 je preminul Berns Jože. Leta 1930 se je smrtno ponesrečil I. predsednik našega društva Karol Pisanec. Leta 1931 je za večno zaspal oče prvega: Matija Vozelj. Leta 1932 smo izgubili Franca Ferjančiča, letos dne 15. novembra je preminul naš ustanovitelj in I. predsednik društva sv. Barbare g. Ivan Božijančič. Pokojnik je bil tudi odbornik centralnega odbora zveze Jugoslovanskih katoliških društev ter poverjenik slovenske pogrebne blagajne. Rodil se je leta 1882 v Št. Petru pod Sv. gorami. Zapušča 75letno mater ter v domovini že vpokojenega brata železničarja in tri sestre. Služil je v 87. pešpolku ter se je takoj v začetku udeležil svetovne vojne. Leta 1915 mu je umrla žena Marija ter mu zapustila tri hčerke od 3 do 6 let stare. Ves bolan in potrpet se je leta 1918 vrnil iz svetovne vojne ter moral sam vzeti tudi gospodinjstvo v svoje roke. V težkem rudarskem poklicu in boju za vsakdanji kruh je vzgojil hčerke v krščanskem in narodnem duhu. Kako je bil pokojnik priljubljen, je pokazal njegov pogreb, kakoršnega še nismo tukaj videli. Pet društev se ga je udeležilo z zastavami ter godbo na čelu. Pogreba se je udeležilo tudi zastopstvo kr. konzulata iz Düsseldorfa. G. Maksimilijan Goričar, izseljeniški komisar, se je s prisrčnimi besedami ob odprtem grobu poslovil od njega v imenu mile domovine, ter orisal njegovo narodno in krščansko življenje ter ga postavil za zgled nam in njegovim hčerkam. V imenu pogrebne blagajne je govoril g. Koncilija. V imenu nemške krščanske in kulturne organizacije je govoril predsednik iste. Ko so se zastave sklonile, je zaigrala godba »Imel sem tovarisa«. V hiši žalosti je govoril g. Bolha, predsednik jugoslovanskih delavskih društev. Društvo sv. Barbare v Hernh-Holzhausenu se iskreno zahvaljuje vsem udeležencem, kakor tudi sorodnikom in hčere za poklon cvetja, vsem gg. govornikom, kakor tudi društvom Jugoslov. katoliške zveze. Enako tudi onim, ki so pisмено izrazili svoje sožalje. Globoko sožalje izreka tudi predsednik Zveze hčerkam, sorodnikom ter vsem znancem, kajti tudi on je imel v pokojniku vestnega moža, prešinjenega krščanskega in narodnega prepričanja. Vsem čitateljem tega dopisa ga priporočamo v pobožno molitev! Naj mu bo tuja zemlja lahka! Počivaj v miru, nepozabljeni Ivan! — Zveza jugoslovanskih katoliških društev v Nemčiji. Ivan Lindič, predsednik.

Homburg-Höchheide, Nemčija. V ožjem krogu smo praznovali na lep način narodni praznik in izseljeniško nedeljo združeno z veselico sv. Barbare dne 3. t. m. G. izseljeniški komisar Maks Goričar je imel krasen govor v cerkvi. Pobožnosti so se udeležili tudi vsi gg. zastopniki kr. konzulata v Düsseldorfu. Zgodovinsko sliko je nam podal g. generalni konzul Pantič, v slovenskem jeziku pa g. konzul dr. Vladimir Rybar, za tem je povzel besedo g. konzul Živodinovič, g. izseljeniški komisar je opisal, kako stara je že zgodovina Slovanov.

Za lep uspeh je poskrbel predsednik društva sv. Barbare g. Franjo Vabič s svojimi plemenitim nastopom. Nobeno oko ni ostalo suho, ko je prišla vest, da je naš priljubljeni g. K. dr. Rybar premeščen.

Moers-Meerbeck, Nemčija. Srečne in vesele božične praznike in srečno novo leto želi vsem čitateljem »Slovenskega gospodarja« Zveza jugoslovanskih katoliških društev v Nemčiji.

Prokletstvo.

Angleška kraljica Elizabeta (1558 do 1603) se je naveličala svojega ljubimca, grofa Roberta Eseškega. Da bi se ga znebila, ga je poslala kot namestnika kraljice iz protestantske Anglije v katoliško Irsko. Grof je dobro znal, za kaj da gre pri tem imenovanju in se je počutil v dostojanstvu kraljičinega namestnika na Irskem skrajno nesrečnega. Irci niso bili tedaj klečeplazneži, s katerimi bi se bil namestnik lahko pogrčkal. Stoletna stiskanja od strani Anglije so jih napravila neizprosne. Ko so Irci uvideli, da jim grof ne more usiliti svoje volje in da bi se rad preselil nazaj v London, so se hoteli otresti neznoznega angleškega jarma.

Prišlo je do irskega upora. Istočasno so izbruhnile v namestnikovi armadi kužne bolezni. Grof Eseški je moral ostati s četami v prestolici Irske, v Dublinu. Njega je bolj brigala zapravljenost naklonjenost kraljice nego vojna. Njegovo hrepenenje je bil London. »Pokličite me nazaj v London!« je odmeval klic iz njegovih pisem na kraljico Elizabeto. »Zatri vstajo med Irci«, se je glasil odgovor.

Namestnik se je lotil vojne z mešanimi občutki. Njegova armada je bila oslabiljena vsled kužnih bolezni, njegova volja do zmage pod — ničlo! Manj si boji z vstaškimi Irci so samo zdesetkovali čete in so mu vrgli le par ujetnikov.

Med ujetimi Irci je bil tudi mlad kolovodja vstašev, ki se je imenoval Kishogue. Navdušen za svojo domovino se je podal na boj za svobodo. Pripravljen je bil: dati za osvoboditev Irske svoje življenje. Misli je pač na smrt v bitki in ne na konec, kakoršnega mu je pripravil g. namestnik. Srdit radi neuspehov nad puntarskimi Irci je obsodil odličnega ujetnika na smrt na vešalih.

Obsojeni je proklet grofa, ko je zvedel za obsodbo. Vrv, kazen za morilce, tatove ter goljufe, zanj, ki se je vendar boril za svobodo domovine! Ves Dublin je bil skrajno razburjen radi zločinsko nečastne obsodbe. Angleži bi bili vendar lahko obsodili navdušenega mladca na častno smrt! Uporniki so poslali k namestniku posredovalce, ki so prosili za življenje ujetnika. Grof je bil nedostopen vsaki prošnji.

Konečno so peljali Angleži obsojenca proti vislicam, ki so bile postavljene precej daleč zunaj mesta. Solnce je pripekalo, ko so gnali vojaki na konjerskem vozu obsojenca na morišče.

Krčmarici, koje hiša je stala ob cesti, se je smilil obsojeni mladenič. Pri pogledu na mimo idočo krvnike je zaklicala: »Stojte!« Voz z na smrt obsojeno žrtvijo je obstal. Čez par trenutkov je pristopila gostilničarka k obso-